



VROEGE SNEEUW.

Geruischloos dalen dichte vlokken,
 En dekken in het donker bosch
 De naakte, kale, zwarte boomen,
 Door herfst beroofd van zomerdoos.

Een kar trekt diepe, zwarte voren
 In 't ongerepte winterkleed;
 Tot haasten maant de boer zijn paarden,
 Wijl thuis hij 't haardvuur warmend weet.

Dan ligt het bosch weer stil, verlaten, —
 Als dood; — maar 't blij verwachten bleef,
 Dat straks, na lange, donkre maanden,
 Gods stem gebieden zal: „Herleef.“ —

In 't harte van wie God gelooven
 Bloeit nu de blijdsde vreugde weer:
 Reeds hoort het oor den engelenjubel:
 „Den hoogen God zij eeuwig eer!

„En in de menschen welbehagen,
 „God zond Zijn lieven Zoon op aard,
 „Tot redding van een zond'ge wereld,
 „Die liefde en redding gansch onwaard.“

Schijnt ook rondom het al verstorven,
 En ligt de wereld gansch in schuld,
 Het leven, niet de dood zal heerschen;
 Wat God beloofd heeft, wordt vervuld.

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ.